SVARTA HANDEN

ROMAN AF C. F. EIDDERSTAD.

FÖRSTA KAPITLET.

En okänd.

Maj var redan inne. Några vackra, solklara dagar hade bortsmält de sista isflingorna i Mälaren, uppvärmt luften och klädt träden med pärlband af gröna knoppar. Gatorna i hufvudstaden voro torra. Invånarne vimlade fram och tillbaka, liksom utlockade till nytt lif af vårens friska vindar. Allt var rörelse, allt andades helsa och belåtenhet.

Väl insvept i en mörk kappa, hastade en man framåt Stora Nygatan. Kappkragen var uppskjuten och betäckte ansiktet; hatten var något nedtryckt.

Under gåendet vände mannen oupphörligt hufvudet än åt den ena, än åt den andra sidan. Stundom stannade han t. o. m. och betraktade då med mycken uppmärksamhet byggnaderna på ömse sidor om gatan. Han sökte tydligen efter något bestämdt husnummer. På sådant sätt hade han tillryggalagt nästan hela gatan.

Vid slutet af den, i portgången till ett af de där belägna vackraste och största byggnaderna, stod en karl, klädd i svart frack, knäbyxor af samma färg, försedda med silfverspännen, samt silkesstrumpor och skor. Men oaktadt denna utstyrsel låg det något simpelt, rått och lidelsefullt i hans utseende. Läpparne drogo sig understundom smått krampaktigt tillhopa och blicken irrade emellanåt osäker fram och tillbaka. En stark rynka öfver ögonbrynen låg där såsom ett moln öfver någonting dystert och lömskt. Understundom ljusnade dock hans anlete, men det hånande däri försvann därför icke, utan förvandlade sig liksom till ett visst smilande, som kunde tydas efter hvars och ens uppfattning, emedan man däri tyckte sig skönja än någonting spotskt, än någonting inställsamt. I allmänhet låg det också något ganska tvetydigt i hans hela utseende. För att döma af de vexlande uttryeken kunde han sägas vara sammansatt af fragment till många dåliga instinkter, för att ej säga benägenheter. Anletsdragen voro äfven därefter. Ögonen voro djupliggande, små och svarta, liksom två kol, ehuruväl den allt emellanåt uppflammande blicken ådagalade att det fans eld i kolen. Läpparne voro utstående, nästan hängande öfver den ännu längre hakan. Den ovanligt lilla uppnäsan låg för öfrigt i det tämligen platta ansiktet nästan inbäddad emellan kindbenen. Han var i sanning ingen Adonis.

Mannens namn — vi må därom upplysa läsaren nu så gärna som senare — var Konrad.

Lutad emot den ena sidan af porten, hade han haft godt tillfälle att, kastande blickarna hit och dit omkring sig, som han gjorde, bemärka och betrakta den kommande okändes alla rörelser. Han hade också gjort det.

— En kuriös kurre, mumlade han med ett begabbande löje emot honom. Han gapar på byggnaderna, som ville han riktigt sluka dem.

Med sin uppmärksamhet fäst på numret öfver porthvalfvet, stannade den obekante i detsamma midt framför honom.

— Nr 17, yttrade han för sig själf — riktigt: här är det.

Därpå sänkte han ögat och blickade på Konrad, som bibehöll sin vårdslösa, likgiltiga ställning.

— Ni är hemma i detta huset, tilltalade den okände honom med en säkerhet i sin röst, som nästan var frånstötande.

Konrad lyssnade uppmärksamt till orden. Ehuru fullkomligt riktigt uttalade, låg det något eget i dem. Hade han en utländing framför sig?

— Och om jag icke vore det? genmälde Konrad.

— Ni är det!

— Huru kan herrn med så mycken tvärsäkerhet påstå det?

— Därför att ni är — barhufvad.

— Hm! mumlade Konrad, som fann det riktiga i anmärkningen.

— Ni är ju kammartjänare här! fortfor den okände med en röst så kort och afgörande, som om några invändningar mot hans yttrande icke skulle kunna komma i fråga.

— Hvem säger det?

— Er dräkt.

Konrad kände sig nästan förtretad öfver den ton, hvarmed han tilltalades, och han var på väg att svara efter omständigheterna, då den främmande fortfor:

— Tag detta bref, min vän, och bär det genast till er herre.

— Genast? Men om han icke är hemma?

— Han är hemma.

— Ni känner då min husbonde?

— Något.

Svaret var tvetydigt.

— Något? upprepade Konrad. Min herre känner då er kanske också blott — något?

— Kanske eller — kanske icke. Är ej utanskriften riktig?

Konrad läste:

— "Till högvälborne herr baron Ankarsparre" — åhjo, hvem får jag hälsa ifrån?

Den främmande gaf ej akt på denna fråga, utan insvepte sig ännu ytterligare i kappan och ofläcksnade sig.

Konrad stod ett ögonblick kvar på sin plats och blickade efter honom.

— En positiv herre, den där, yttrade han slutligen för sig själf, och säkert något ganska ovanligt, det här, tillade han, vägande det förseglade brefvet i sin hand.

— Något ovanligt, en hemlighet kanske, fortfor han — bah! Och han vek åter brefvet fram och tillbaka mellan fingrarne, liksom ville han taga kännedom om innehållet.

— Ett kort, anmärkte han, ett notifikationskort, kanske ett sorgkort? Mannen liknade också ett riktigt sorgbud. Åtminstone såg den profilapp, jag kunde se af hans ansikte, ut alldeles som: af jord är du kommen, jord skall du åter varda!

Konrad begaf sig därefter en trappa upp och stannade utanför en hög, i rika bildhuggerier arbetad dörr. Men då han lyfte upp handen, för att lägga den på dörrlåset, drog han den hastigt tillbaka.

Klockan slog i detsamma 10 i Riddarholmskyrkan.

— Dumhufvud, hvarför fjeska i tjänsten? mumlade han för sig själf. Egna mål och medel först, sedan andras.

I detta ögonblick flög ett så inbundet och hatfullt uttryck öfver hans ansikte, att man kunde tro honom i stånd till hvad som hälst.

En stund därefter syntes han tyst öfverlägga med sig själf.

— Jag känner nu fullkomligt mitt folk, och därmed mig själf äfven nogen till handling, yttrade han med betänksam långsamhet därefter, och hvarför då uppskjuta till morgondagen med hvad som kan görs i dag? Till verket, Konrad, till verket!

Hans hand knöt sig krampaktigt härunder.

— Kunglig sektern däruppe i vindsvåningen tror sig gudbevars leka med mig, då jag leker med honom.

Ett hånlöje flög öfver hans läppar.

— Tiden är nu inne, ja, ja. Baronen får vänta. Nu till sektern.

— Brefvet ligger lika bra i min ficka.

Och med hastiga och tysta steg försvann han i trappuppgången till vindsvåningen.

Vi vilja följa mannen på gatan och ämna för en stund Konrad utanför dörren till ett rum, tre trappor upp.

Den främmande lämnade Stora Nygatan bakom sig, passerade Mynttorget, Norrbro och dåvarande Kungsträdgården samt vände sina steg direkt till fersenska palatset. Med spejande uppmärksamhet var drade han till och med omkring detsamma ett par hvarf, liksom ville han noga undersöka det, innan han inträdde genom dess portar.

Detta palats, vid denna tid ett af de utmärktaste i Stockholm så väl till storlek som läge, upphygdes af riksrådet grefve Hans Wachtmeister, sedan han såsom gåfva fått tomten af drottning Christina. Genom giftermål och arf tillföll det sedermera fersenska släkten. Sitt första gamla utseende med torn och koppartak, sådant det finnes aftecknadt i grefve Dahlbergs verk, bibehöll det till i början af 1750-talet, då det af riksrådet Fersen erhöll sitt nuvarande förändrade skick. Palatset stöder ena sidan emot en hög skroflig klippa. Denna klippa förvandlades af honom till en terrass. Grefve Axel Fersen bebodde denna präktiga, ehuru något dystra egendom vid tidpunkten för vår berättelse.

Då den okände fattade i klocksnöret till borgporten, sprang den genast upp.

— Werda! ljöd det emot honom, då han inträdde.

— God vän! svarade den främmande i samma stil, men drog därvid ännu mera upp kragen för ansiktet.

Portvakten, en gammal svensk veteran, tittade härvid ut ur vaktrummet på högra sidan om portgången.

— Aha, anmärkte gubben och vred upp sina mustascher, herrn förstår sig på fältrop och lösen — det är goda tecken. Skall säga herrn, att det roar gamle gubben att agera soldat här i huset. Som ung vek jag aldrig från min post, och jag skall, sapperment, också dö på den plats, hvars vård man anförtrott mig. Herrn ser att jag nu får hanka mig fram i världen med ett ben — det andra har jag gjort själf: det är ett träben — så länge jag hade två, ville jag se dem i synen, som vågat ryckа musköten ur mina händer. Att vara portvakt, är att vara lifvakt, parbleu, herre; och lika tappert, som den helbregda visste försvara musköten, skall den lemlästade veta att skydda portnyckeln.

Gubben tyckтes icke vilja sluta; den okände afbröt därför hans ordsvall.

— Är grefven hemma?

— Om förlof, herrn menar väl hans excellens riksmarskalken grefve von Fersen — icke så?

— Är han hemma?

Den gamle veteranen mönstrade den främmande med stadig uppmärksamhet. Ett litet misstroende spetsade därunder hans blick.

— Och om hans excellens vore hemma, hvad skulle det bekomma herrn? Hans excellens riksmarskalken och grefven har icke tid att emottaga hvar och en, som kommer och går. Hvem är herrn?

— Det hör icke hit.

— Är herrn utländing? Ni talar bra svenska, men ändå — Jag har ett godt öra. Hvem har jag förmånen att tala vid?

— Jag har sagt, att det ej hör hit.

— Ingenting hör mera hit än just det, min herre. Min portvaktarinstruktion, ser herrn, anbefaller mig icke blott att öppna och stänga porten; jag är ingen maskin — sapperment, då vore jag icke hans excellens riksmarskalkens och grefvens portvakt; nej men, körde han ej då bort mig, skulle jag köra bort mig själf. Men jag duger till hvad jag är, just därför att jag har en smula förstånd i mitt hufvud. Excellensen brukar säga, att jag ser ut som Cerberus, förse, Cerberus lär ha varit alla portvaktares erkepappa, som icke släppte så mycket som en fluga fram, utan att ha känt en och hvar på pulsen. Tro inte att jag silar mygg och sväljer kameler; sedan jag silat både det ena och andra, sväljer jag båda delarne. Och nu framåt marsch, herre!

Gubben sköt upp dörren till portvaktarrummet och antydde den okände att stiga in. Ett ögonblick syntes denne tveka, men trädde därefter oförskräckt öfver tröskeln. Inkommen betraktade veteranen honom från topp till tå, utan att säga ett ord.

— Ni är näsvis, min vän! anmärkte den okände.

— Möjligt, men det är den enda vishet, som bör kunna falla på en portvaktares lott. Herrn synes vilja gömma sitt ansikte som i ett notifikat; hvem är herrn?

— Hvad skulle det angå er?

— Jag betraktar min post såsom ett vedettförtroende, och jag insläpper ingen, som jag icke känner. Och ännu en gång: werda?

— Vill ni framlämna detta bref till grefven?

— Gerna, men ni skall först teckna ert namn där i boken.

— Till hvad skulle det tjäna?

— Till hvad?

— Ja, till hvad?

— Här betyder herrns vilja intet, min däremot allt.

Ännu en gång, vill ni lämna grefven brefvet?

— Herrn har hört villkoret.

Den främmande gjorde en vändning, i synbar afsikt af aflägsna sig.

— Icke är stället! förklarade veteranen. Lika mycket, hvem ni är, men ni ser mig rätt misstänkt ut. I våra tider lär man sig lätt att icke tro godt om någon. För sitt namn behöfver den, som kommer i ärliga afsikter, icke skämmas; men lika mycket — Se så, sitt ned nu, min gode man. Jag går till excellensen. Den gamle soldaten känner vägarne. Sapperment, er fångenskap skall ej räcka länge.

Och medan det gamla träbenet ännu pratade, sköt han upp dörren och slog den i lås efter sig.

— Hm, hm... mumlade den okände, och därvid ljöd ett fint gnissleande, liksom när någon i vrede skär tänderna.

Veteranen vred i detsamma om nyckeln i låset utanför. Den okände var fången. Af förtrytelse stampade han med foten i golfvet. Utan att blotta sitt ansikte, kastade han en hastig blick omkring i rummet. Längre in i detsamma märkte han en dörr. Skyndsamt öppnade han den, men han fann endast en mörk skrubb. Han gick nu till fönstret, klef upp på en stol och undersökte om det kunde öppnas ifrån och hvart det ledde. Det var emellertid fastspikadt utanför och omöjligt att få upp. Att slå sönder rutorna, skulle väckt buller och kunnatådraga honom uppmärksamhet, hvilket han syntes vilja undvika. Åter hoppade han ned från stolen. Foten stampade i golfvet, men den fasta trossbotten gaf icke något ljud ifrån sig. Ett uttryck af verkligt raseri sväfvade öfver ansiktet. Lutande hufvudet ned mot nyckelhålet lyssnade han med största uppmärksamhet ut. Steg hördes därvid från gården, och ännu närmare tryckte han örat intill nyckelhålet. Stegen kommo närmare.

Då veteranen efter omkring tjugu minuters förlopp åter infann sig, var dörren öppen och rummet tomt. På bordet låg brefvet med utanskriften till grefve A. von Fersen; och i annotationsboken, som gubben plägade kalla sina portvaktarememorier, stod skrifvet:

— En okänd.

ANDRA KAPITLET.

Gipsbilden.

Med snabba steg ilade Konrad upp för trapporna och stannade först utanför en dörr i tredje våningen. Från rummet där innanför hörde han ljudet af oroliga, häftiga, fram och tillbaka vandrande steg, och kunde han oredigt förnimma en emellanåt för sig själf talande stämma.

Medan Konrad ännu dröjer utanför dörren, vilja vi inträda i rummet.

Hvad som där visar sig vittnar icke om någon särdeles fin, ädel och ordnad smak. Möblerna datera sig från olika tider; gammalt och nytt, prakt och tarflighet synas här om hvartannat. Soffan, af ett utmärkt vackert, till och med mästerligt arbete, eger en beklädnad, lappad och nedsmutsad. Stolarne äro perlfärgade och försedda med olika öfvertyg. Vid pelaren mellan de med sidengardiner draperade fönstren står en nätt frun timmerschiffonier, från hvilken likväl den ena foten är borta och ersättes af underlagda, på hvarandra uppstaplade böcker. Sängen, inskjuten i en liten alkov, utgöres af grof boj, spänd öfver en rankig järnställning. På ett simpelt rödfärgadt bord vid det ena fönstret står ett öppet schatull, hvari två synnerligen väl polerade, med den största omsorg arbetade pistoler ligga, hvardera i sin egen purpurröda, sammetsbädd.

I rummets ena hörn står en gipsbild, föreställande en ung, välbildad och reslig man, lutad mot en värja.

Med armarne på ryggen vandrar en man upp och ned i detta rum.

Mannens hela utseende bär prägeln af misslyckad förnämhet. Hans figur är rak och stel; pannan låg, men ändock trotsande; ansiktsknotorna utstående och hyn blek. Ögonen, stora men matta, äro fästa på golfvet; han synes helt och hållet upptagen af en dyster, inom sig sluten missbelåtenhet.

Klädd i grön nattrock af bomullssammet, urblekt och sliten, tager han sig äfven ganska tarflig ut. Det ljusa, raka, något stripiga håret är betäckt af en svart, med perlor stickad rökmössa med guldtofs i kullen. Äfven den har sett sina bästa dagar.

Mannen stannar ett ögonblick framför gipsbilden. Mörkt och hotande höjer sig hans öga från golfvet, och blicken sväfvar långsamt öfver bilden. En stråle af hat glimmar i denna långsamma, mörka blick.

Den person vi här tecknat, är Robert Ankarsparre, kunglig sekreter.

— Ve öfver dig! mumlade han för sig själf. Du som bestulit mig på hela min lycka. Ve!

Hotelsen var knappast uttalad, förrän han med en svängning på klacken vänder sig om, ånyo fortsättande sin enformiga vandring fram och tillbaka. Så afmätt, så jämt, så oupphörligt tar han det ena steget efter det andra. Tyst! Nu höres ett sakta buller utanför dörren. Han stannar. Bullret fortfar. Det är icke en knackning han hör, det är snarare en skrapning på dörren. Mannen bejdar sin gång och vänder sig om i en lyssnande, uppmärksam ställning.

— Det är jag, jag, Konrad! hviskar en röst genom nyckelhålet utifrån.

— Konrad! yttrar vår vandrare och närmar sig dörren.

— Öppna! hviskas återigen från förstugan.

Dörren öppnades.

Konrad var ungefär vid samma ålder som vår tyste vandringsman, ehuru han såg äldre ut.

Läsaren känner för öfrigt redan denne man.

Då Konrad inträdde, stannade han vid dörren, sedan han stängt den med omsorgsfull långsamhet, kanske öfverläggande hvad han egentligen skulle säga.

De två midt emot hvarandra nu stående personerna tyckтes vara ganska bekanta, utan att ändock ega förtroende för hvarandra. Mannen med den misslyckade förnämheten lyfte upp hufvudet och antog en ställning, som skulle vara stolt, ehuru man snarare kunde kalla den spotsk. Han sträckte fram ena foten, satte högra handen i sidan, rynkade ögonbrynen och sköt ut läpparne. På detta sätt syntes han liksom vilja barrikadera sina inre tankar mot hvarje öfverrumpling. Den andre, Konrad, sänkte ögonlocken. Öfverlade han väl ännu med sig själf?

— Nå, min käre Konrad, hvad har du för godt att berätta? Något tynger ditt samvete, jag ser det.

Konrad teg, men ett småleende spelade på läpparna, under det han fundersamt och omedvetet fingrade på ena frackskörtet.

Hastigt slog han upp ögonen; en lång stråle af eld låg i blicken.

— Herr kongl. sekter. yttrade han.

Men han fortsatte icke, han tystnade åter, och ögonlocken föllo ånyo ned öfver de små ögonen.

— Tala ut, Konrad. Du känner ju mig, och vi kunna vara oppriktiga mot hvarandra. Hvad har händt?

— Kongl. sektern säger att vi känna hvaranda, återtog Konrad men är det verkligen säkert, att vi — han tystnade ett ögonblick — att vi — känna hvarandra?

— Hvad menar du, Konrad?

— Om vi verkligen känna hvarandra, skulle vi kunna gagna hvarandra ganska mycket.

— Helt säkert, jag har alltid ansett det för afgjordt.

— Alltid?

— Visserligen, alltid!

— Hitintills hafva vi likväl blott gått omkring och sett på hvarandra. Skola vi fortsätta längre härmed eller hvad tycker herrn?

— Nej, nej, min käre Konrad, vi hafva ju oss emellan inga hemligheter. Till saken således!

— Nå väl, jag vill visa att jag har förtroende, fullkomligt förtroende.

— Låt höra?

Konrad teg likväl ett ögonblick, men också blott ett enda; han hade fattat sitt beslut. Hastigt närmade han sig ett steg; läpparne rörde sig.

— Ni hatar baronen, er bror, er styfbror, sade han med hes stämma.

— Hatar? upprepade den andra, nästan maskinmesigt, under det han drog tillbaka den framsatta foten. Hatar?

— Hafar honom af hela ert hjärta, hela er själ! fortfor Konrad. Blodsbandet er och honom emellan är en tryckande boja, öfver hvilken ni redan mer än en gång uttalat er förbannelse. Ni skulle icke ha någonting emot att se er bror död och...

— Och...

— Och för alltid försvunnen — ni förstår mig ju — död — försvunnen — med ett ord — och han afslutade meningen med en häftig och våldsam rörelse med handen, hvarvid han blickade den tilltalade dristigt i ögonen.

Den största häpnad och öfverraskning visade sig likväl därvid i dennes hela utseende.

Så stor hans fiendskap än kunde vara mot brodern, var det tydligt att hans tankar icke ännu skridit så långt fram.

— Jag har uttalat ordet, det ord, som med förtärande låga kolat i er själ och brunnit i min! fortfor Konrad med stigande lidelse. Jag har gifvit er lösningen till den hemska gåta, som länge utgjort föremålet för edra begrundningar och mina tankar. Förstå vi hvarandra nu eller hur? Hör min herre! Jag är en simpel man, jag är blott tjänare; men en tjänares första plikt är att studera sin herre, sina herrar, den krets, inom hvilken han sköter sina sysslor. Jag har studerat er. Ni är öfverraskad, ni bleknar. Kanske fruktar ni för att hvad jag läst i ert ansikte och i er blick hvar och en annan också skall ha läst däri? Men frukta ingenting. Ingen mer än jag har förstått edra ögonkast, uttrycken i edra anletsdrag, rörelserna i edra osäkra steg, ert vacklande vid flera tillfällen, emedan ingen mer än jag hatar, hatar samma man som ni. Frukta således ingenting.

Konrad tystnade, liksom väntade han på svar, men Robert teg. Hans arm sjönk ned längs sidan, det hutade framåt, ögat stirrade på golfvet, ansiktet var dödsblekt.

Hat och kärlek hafva mycken likhet med hvarandra. De födas i hjärtat under inflytande af samma stjärna: stjärnan har endast vändt sig om. Måttstocken för våra lidelser borde bestämmas af vårt förnuft; men förnuftet, besvuret af lidelserna, eger ej mera något inflytande. Öfverlämnande oss åt de mäktiga, blinda intrycken af våra böjelser, blifva därför sådana andras ord, hvari den kalla beräkningen yttrar sig, afgörande.

Robert kände sig blott icke öfverraskad, utan liksom löst ur en förvirrande, oredig, dunkel besvärjelse. Det var honom som om skenet af en röd ljungeld midt framför hans ögon, upplyst honom om hans länge anade, länge drömda, men ännu ej klart insedda inre. Jag hatar! läste han djupast i sitt bröst. Ja, jag hatar!

Då Konrad ej erhöll något svar, fortfor han:

— Er far var gift tvänne gånger. Hans första fru ägde en ofantlig förmögenhet; den gick i arf till hennes ende laglige arfvinge, er bror, er styfbror. Hans andra fru var lika fattig, som den första var rik, och till er gick — fattigdomen i arf. Olikheten i er ställning födde tidigt bitter ovilja. Den rike hatade icke den fattige, men den fattige väl den rike.

Robert andades knappt, han blott hörde, hörde med de bittra erinringarnas och, så att säga, med den ej mindre bittra självkänslans girighet. Konrad fortfor:

— Er far blef baroniserad. Vid hans kort därefter inträffande frånfälle öfvertog er bror icke allenast husets hela rikedom, utan äfven barontiteln. Han var allt, han är allt — ni intet. Men...

— Vidare, vidare!

Men Konrad fortsatte ej.

— Men säger du, hvad vill du säga?

(Forts.)

Landsökare

40 acres vildt land säljes på fördelaktiga villkor. 7½ mil från Winnipeg. Landet omfattar S. E. ¼ och East ½ af S. W. ¼sektionen 6, township 10 Range 4, East.

H. R. SOOT,
Mgr. North Star Grain Co.
Winnipeg, Man.

Svenskt Snus

Stockholm (Ljunglöfs) och Swedish Rappe, $1.25 pr. pound. Sändes mot förskottsbetalning af $1.25.

ERZINGERS
McINTYRE BLOCK, WINNIPEG

FRITT DETEKTIVBRÄGDER. För att introducera vår stora illustrerade katalog af böcker till alla läsare af denna tidning skola vi sända alldeles fritt den intressanta boken "DETEKTIVEN SCHUMAN OCH SPÖKHUSET I MEXIKO", om ni sänder oss namn och adresser på tio af edra vänner som äro intresserade i goda böcker. Skrif genast. JOS. LEACHMAN & SON, Minneapolis, Minnesota.

Frittsändes
en paket med
30 eleganta Vy-Brefkort 30
från de skandinaviska länderna och Amerika, samt Jul- och Nyårskort och vor eleganta
FICK-KALENDER
för 1910 med Almanack och Anteckningsbok för hvarje dag i året, samt fullständig atlas öfver Förenta Staterna och den öfriga verlden. Allt detta till ett förnämligt pris af 80c, sändes fritt till Enhvar, som inom 30 dagar sänder oss 50c för ett års prenumeration på
Svensk Familj-Journal
som utkommer hvarje månad i 1:ort 16-sidigt format, fint illustrerad, och innehåller större och mindre berättelser, noveller, dikter, biografier, godarråd för hus och hem, anekdoter osv. osv.
För $1.00 sändes Tidningen ett år samt 30 Vy Brefkort, vor elegante Fick-Kalender och 15 olika romanbilder, tillsammans för ordinarie prenumerationspris af 100 pr. st.
För 50c får Ni således varor för $1.35 och för $1.00 får Ni $3.00 värde. Begagna detta storartade tillbud och sänd snarast möjligt beställning, emedan vårt upplag af Fick-Kalendern är begränsadt.
Profnummer af ofvannämnda Tidning sändes fritt på begäran. Beloppet kan sändas i Money Order eller frimärken. Till Canada och Europa beräknas 12 cents mera för tidningens. Enhvar som sänder oss 10 namn och adresser på landsmän erhåller tidningen fritt i 3 månader.
C. RASMUSSEN PUB. CO.
720-24 S. 4th Street.
Minneapolis - - - Minn.

Canadas Nordvest

HOMESTEAD-LAGEN.

Alla sectioner med jämna nummer af kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för settlarne eller för ändra ändamål, kunna fås som fria homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj, samt hvarje manusperson, som fyllt 18 år, till storleken af en kvartsection å 160 acres (omkring 130 svenska tunnland).

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, där landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller hos respektive lokala landkontor erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbeviset för honom. En afgift af $10,00 erlägges för tillträde.

Homestead skyldigheter.

Under den nuvarande homesteadlagen skola skyldigheterna fullgöras på följande sätt, nämligen:

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en tid af minst tre år.

2) Om fadern (eller modern om mannen är död) till en person som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, fynes bofastskyldigheten under tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader och moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller certifikat för utfående af sådant patent attesteradt i den ordning, som föreskrifves i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfylles skyldigheterna under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som äges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylles bofastskyldigheten genom att vara bosatt uppå nämnda farm.

Med "grannskap" här ofvan menas antingen samma township eller ett därmed sammanhängande.

Homesteadtagare, som vilja tillgodogöra sig förmånerna af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla minst 20 kreatur jämte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homesteadlagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

kan inlämnas vid slutet af de tre åren till den lokala landagenten, underagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlaren 6 månader förut ge skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrantkontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordväst Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjänstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjälp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land. Tydliga underrättelser med afseende på land, skogs-, kol- och mineralla garna samt om kronolanden i järnvägsbältet i British Columbia, erhålles på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller af alla Dominion Land agenter i Manitoba.

W. W. Cory,
Vice Inrikesminister.

N. B. — Utom dessa frihemman, hvarom ofvanstående förordning handlare, finnas tusentals acres af börd ligt land tillgängligt för arrende eller köp från järnvägarna eller andra firmor.

B. LEVINSON 281—283 Alexander ave., WINNIPEG, CAN.
betalar högsta priser för
HUDAR och PELSVERK
Utbeder mig edra leveranser.

REDWOODS
MINERAL-VATTEN
— OCH —
LÄSKEDRYCKER
som i fråga om kvalitet ej kunna öfver träffas af andra fabrikat.
"GOLDEN KEY" är vårt fabriksmärke.
E. L. DREWRY, BRYGGERI